

Guds og Menniske-Bennen

Bespejled

Da

Den i Livet Gud og Dyd elskende,

Ædel-baarne

(Nu Salige og Himmeltagne)

Tomfrue

Wibeche Fasmer,

Fød den 26 Januarii 1700.

Død den 26de Junii 1766.

Blev nedfatt den 4de Julii Anni ejusdem

Et de Fortræffeliges Hvile udi Nye Kirken, i

BERGEN,

af

Den Dydssørgende

Belædle, Høysornemme og Ædelsdydige Families

TakNemMeLige.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTS.

BERGEN,

Trykt hos Christoph Rothert, Kongel. Majeeste.

Boattrykker.

BN 935

Udvælgte Abraham! Du kaldet er Guds Ven
 Udaf Guds egen Mund, ved en Prophetes Ben.
 Den Himmelsk Brudgom og sin Brud den Titul giver.
 O! Store Caracteer, O! Venskab meer, end rart,
 O! Hvor lyfsalig den, i dette Venskab bliver
 Naar man har vundet det som beste Arve=Part.
 All Verden bliver da for liden
 At staae ved dette Alt paa Siden.

Guds Venskab stoerte Præis! Hvor saae, som stenne Dig!
 Du klædes ofte i en Lærb af hykkelsk Svig.
 Man veyer dig med Ord, som ikke Hiertet røre,
 Man gierne ønsker, men ey vælger dig som Stat,
 I Verdens Soel=Skin vi vil neppe om dig høre,
 Vi helst vil have dig i Sorgens Vinter=Nat,
 Til Modgangs Storm og Dødens Fare
 Man tænker dig som rarest spare.

Guds Venstab! Hvad er du for en Selv=flog og rig?
 For den hvis Noeb og Goeds er beste Hummerig?
 Den Stolte tænker, at tiobt Skygge, en falsk Vre
 Der tit udvirkes til Vergierrighedens Spot
 For dig, O! Himmelsk Gunst, skal Vre=Præisen bære:
 Men: see, hvor langt den er fra dit det faste Slot
 Som er grundfæstet i det Høye,
 Mod hvilket Lucifer maae bøye.

Een Gierrig Venge=Bug, som kalder Guldet Guld,
 Guds Venstab agter ey meer, end en gammel Klud,
 Hand ey vil søge det for allermindste Skilling;
 Spørg kun den Luzarum, som bukker for hans Dor.
 Hør! om han haver nydt en Blaffert eller Drilling,
 Ney, neppe krumme=Salt, end sige Brød og Smør,
 Mon saadan Mammons Træl kand have
 Guds Venstab, Himlens største Gave?

Den, som for Riødet saae, hvad sanker han som Høst?
 Mon denne over alt, Guds Venstabs søde Trøst?
 Ney saadan Helligdom hør ey til flige Hunde,
 Den rare Berle kand ey passe sig for Svin;
 Guds Venstab smager kun i kydste Siæle=Munde,
 Som saaeer Guds søde Rys, og tør Ham kalde Sin:
 Guds Venstab er den Copher=Drue,
 Som Himmel=Bruden kun maae sue.

Gulds Venſkab! Førſte Dug af Aandens førſte Tvæt,
O! Milde Himmel=Regn, giid, du blev ſamlet ret,
Fra Barndoms bliide Vaar til graanend Alders Vinter,
Fra Ungdoms Sommer til den kiolig Mandoms Hoſt!
Gulds Venſkab! Ach! At du fra himmelft Thabors Tinter
Foer ſom Ildfunklend Soel at qvæge hvort det Bryſt,
Der udi Medgangs Sommer viſner,
I Modgangs kolde Vinter iſner!

Du Cre=Syge, Kom! Hold an om denne Rang
At du Gulds Venſkab maae tilkiøbe dig engang!
I Naadens Cancellie du faaer det uden Penge,
Søg kun i Jeſu Navn, ſom fattig Supplicant!
Lad en dit ſtolte Sind opholde dig for længe;
Gulds Anſigt er imod en aandelig Pedant:
Den gandſte Phariſæers Orden
For længſt er dømt, end og paa Jorden.

Du Penge=Kiare, Hid! Her er en bedre Skat.
O! Giid, Du ſk ſaa viſt Gulds Rige Venſkab fat;
Dit Hierte ville da hos dette Klenod blive,
Guld=Glumpen blev da Muld, Gulds Naade dig alt Nok,
Dit Liggende=Hæe du da ville lidt anſkrive,
Mod mindſte Grand at faae af Himmel Kirkens Blot,
Hvor der er Naade over Naade,
En evig Fordeel uhort Naade.

Bellyſtige! Hent her en Paradifiſt Lyſt
Udaf Gulds Venſkabs Hav til evigvareud Troſt.
Gulds Venſkab! O! Hvor ſødt i bittere Sorrigs Dage.
Gulds Venſkab! Hvilket Lyſ i Dødens mørke Nat.
Gulds Venſkab! Ach! Een Mad for hungriq Stæl at ſmage.
Gulds Venſkab! Liſtigſt Drik for Aand af Tyrke mat.
Gulds Venſkab! ſørſte Bryllups Gilde.
En Engle=Chor kand meere ville.

Neſt Gulds er Menniſt=Ben den beſte Caracteer,
Langt ædlere end den, hvorefter Daaren ſeer,
Der i ſig ſelv forgabe naturlig Pligt forglemmer,
Langt meere Chriſtendom og Lovens ſtore Bud;
Naar hand ſig ſelv og ſit indbildte Vel forfremmer,
Hand lader andres Gavn, ſom Intet værd døe ud:
Den, ſom ey Menniſt=Ben vil være
Sig ſanker meere Skam, end Cre.

Een Miſanthrop et Skarn i beſte Klæder er,
Ja neppe værd et Stæd blandt Borger=Menniſker;
Sik ſig den onſkte Magt, Gud hielp da den Arme,
Een Fløvels Uret da rev Bødmels Ret i tu,
Een Menniſt=Hader hær ey lærde ſig at forbarne,
Hand Gud, Samvigtighed udfeyer af ſin Hu;
Hand tør forſøge, ja vel vove
At ſtenge bag ſig hellig Love.

Eet andet Sind maa ſaae hos denne Jomfru=Brud,
Som udi Liv og Død meſt elſkede ſin Gud:
Sin Jomfrue=Stand i Aand og Krafft hun har bevaret.
Hun ſik den forſt ved Aand og Bøndets hellig Bad;
Hun i tilborne Nar ey Bøn og Kamp har ſpartet,
Sin Bryllups Dag altid at holde Stæle=Glad,
Her udi Naade, der i Cre,
Hvor Hun ſaae ſiſte beſt at være.

Bør saadan Jomfrue da ey kalles en Guds Ven,
 Som først og sidst har giemt den Pagt med Himmelen?
 Det Hendes Vre var en Jeri Brud at hidde,
 Den beste Rigdom fandt Hun i teen Jomfrue-Stand,
 Det Hendes Vellyst var udi hans Skied at sidde,
 Der har trolovet sig som baade GUD og Mand
 Hver Siæl i hellig Kndskhed bliver,
 Og sig til Døden Hans forskriver.

Hun virkelig var en udaf de floge Fem,
 Som udi Tide har sin Lampe antændt frem
 Mod Himmelsk Brendgom, da han ventligt kom i møde,
 At hente Hjem sin Brud til Kongerigets Pragt,
 Hvorfra ey Nød, ey Død, ey Diavel skulle støde,
 Den meere ud, som var iført sin Bryllups Dragt.
 Hvo denne kiendte, underskriver:
 Det passeligt paa Hende bliver.

Hun og har viist sig her en adel Mennisk-Ben.
 Bar Regemet kun bort! Den Noes er dog igien.
 Spørg i Cardeleshed Guds egne Venner kiere:
 Om hun ey elskte dem, fordi de elskte GUD?
 Spørg siden hoem du vil; Her! Echo svarer: Vre
 For det opleste Støb, som i Dag søres ud;
 Det iankes til den beste Hvile,
 Hun saae i Aanden ad sig smile.

I næste Venner til saa rar Guds = Mennisk-Ben!
 Vil I med Eders Suk, saae Hende hid igien?
 O! Nej, I har Forstand, I veed, GUD giemmer Sine
 Her Brodre, Søster! I joe onsker Selv at gaae
 Med Børn og Børne Børn (naar I herfra maae trine)
 Den samme Himmel-Vej, i samme Chor at staae:
 I vil af egen Slegt da stue
 En deylig Stok, forgyldt som Lue! ! !

